

tissimæ Virginis custodem, et eadem ratione dicuntur isti Angeli nuntiare summa, ut ait Gregorius, d. hom. 34, in Evang. Ad illos ergo pertinet Apostolorum custodia, et Prophetarum, ac Patriarcharum veteris Testamenti, et Pontificum, Episcoporum, Regum, etc. Principibus vero specialiter commissa creditur custodia communitatum: sicut Michael dicitur unus de Principibus, Dan. 10, ubi etiam Principes regnorum, Persarum et Græcorum commemorantur. Et hoc confirmat regula Basilii, lib. 3, contra Eunom., dicentis: *Quanto gens uni viro preponenda est, tanto majorem necesse est Angeli, qui gentis principatum habeat, esse dignitatem.* Et idem sentit Origenes 1, Peri., cap. 8, Hieronymus et Theodoretus, in Daniele.

11. *Potestates specialiter humanum genus servant.* — *Quid de Virtutibus D. Thomas censet.* — Aliter vero ad Virtutes et Potestates aliqua custodia immediate pertinet: nam illis ordinibus non est specialiter commissa aliqua persona privata, aut publica, vera aut mystica (ut sic dicam) sed ex parte actionum, ad quas ex officio destinantur, universalem quamdam custodiam habere dicuntur. Potestates enim, quæ immediate sunt supra Principatus, censentur specialiter custodire humanum genus, et totum universum, cocreando dæmones (ut Gregorius et D. Thomas docent). Dæmones enim infinitis modis nocerent hominibus et res universi perturbarent, si potestati, ac voluntati suæ relinquerentur; de facto vero id tantum possunt, quod eis a Deo permittitur; hoc autem sanctis Potestatibus revelatur, earumque executioni committitur. Unde quod, Apocal. 9, legimus de quatuor Angelis, utique malis, ligatis in flumine Euphrate, et postea solutis, per Potestates factum esse intelligimus, et sic de aliis. De Virtutibus autem ait D. Thomas, dicto art. 3, *habere custodiam super omnes naturas corporeas.* Ex quo aliqui colligunt, *custodiam illam*, quam diximus habere Angelos de singulis speciebus rerum corporalium, similiter huic ordini Angelorum esse commissam, de cujus sententiæ probabilitate in fine capituli sequentis dicam.

12. *Ad quem ordinem pertineant cæli motus.* — De motoribus item cælestium orbium, dubitari potest, an transcendant medium gradum angelici ordinis. Quia licet motus cælorum ad conservationem et gubernationem universi ordinentur, et sub ea ratione quamdam universalitatem habeant, et maximi momenti sint, nihilominus in se, et valde materialis, seu cor-

poralis actio est, et infimi ordinis, utique non viventium, et ideo Angeli, etiam infimi ordinis, ad illam sufficere verisimile apparet. At vero D. Thomas 3, contra Gent., c. 80: *Principium (ait) universalis operationis ad hunc ordinem utique Virtutum, pertinet: unde videtur quod ad eundem pertineat motus cælestium corporum, ex quibus, sicut a quibusdam causis universalibus consequuntur particulares effectus in natura. Et ideo virtutes cælorum nominantur, Luc. 21, ubi dicitur quod virtutes cælorum movebuntur, et Opusc. 10, art. 17, idem dicit esse valde probabile, non tamen audet omnino affirmare, cujus in hoc consilium sequor.* Solum notabo in loco illo Luc. 11, 21: *Virtutes cælorum, non significare motores cælorum, sed vel omnes cælestes spiritus et exercitus, ut antiqui Patres exponunt, vel astra omnia, et stellæ, in quibus sunt virtutes cælorum ad influendum in hæc inferiora.* Quare ex illo loco nullum sumitur argumentum. Ratio autem pro utraque parte probabilis est. Certius ergo est, ad hunc ordinem Virtutum pertinere custodiam hominum, et universi totius per opera miraculosa, vel præter communem naturæ ordinem. Quod etiam docet D. Thomas, in dicto cap. 80, cum Gregorio, d. hom. 34, dicente ad hunc ordinem spectare divina signa. Idemque sentit Dionysius, cap. 8, dicens: *Virtutum nomine virilem quamdam, inconcussamque fortitudinem significari, qua ad Dei imitationem assurgunt, et neque per imbecillitatis ignaviam suos deserunt motus, etc.* Unde probabile est ad hunc ordinem Virtutum pertinuisse Angelum, qui præcedebat populum Israel, Exod. 13 et 23, et qui signa faciebant ad verbum Moysi coram Pharaone, et similes.

CAPUT XIX.

DE ACTIONIBUS ANGELICÆ CUSTODIÆ, EJUSQUE EFFECTIBUS.

1. *Primum custodiæ est pericula avertere. — Secundum animam excitare.* — Hæc quæstio ex dictis facile potest expediri. Nam in duobus ordinibus secundæ Hierarchiæ satis explicatæ sunt dictæ actiones. In tribus autem inferioribus (proportionem servata) ex effectibus ita possunt declarari. Nam hi effectus (ut supra dixi) et spirituales, et corporales esse possunt, ideoque actiones custodiæ, quædam circa spiritualia commoda, aliæ circa corporalia, vel temporalia proxime versantur. In utroque ergo genere primum beneficium est, avertere

exteriora pericula, tam corporis, quam animæ, quod Angeli faciunt, interdum avertendo ipsa objecta, vel agentia extrinseca nobis omnino ignorantibus, nihilque operantibus, aliquando vero id præstant immittendo cogitationem, per quam ita moveamur, ut imminentis mali occasionem evitemus, etiamsi nos occasionem non prævideamus, neque ex dicta intentione illam evitemus. Atque ad eundem effectum spectat tollere impedimenta spiritualis profectus, quia non proficere in virtute, non parvum nocumentum est, hoc autem eisdem modis præcavent. Secundum munus angelicæ custodiæ est animam excitare, et movere tum ad operandum bonum, tum ad cavendum malum, quod imminere prævident, vel jam adesse cognoscunt. Quod faciunt illuminando, et persuadendo modo supra tradito. Et ad hoc beneficium pertinent plures particulares actiones, quæ ex Scriptura colliguntur, ut revelare mysteria, Gen. 18, Judic. 13, et in omnibus Prophetis, instruere de necessariis ad salutem, Act. 5 et 8, et movere ad bonum, Act. 10, succurrere in necessitatibus, Matth. 1, et similia, quæ in sacra Scriptura, et in sanctis Patribus passim occurrunt.

2. *Tertium dæmones coercere.* — Tertio etiam his Angelis tribuitur, quod dæmones coercent, ne tam graviter tentent, neve tot pravas cogitationes immittant, aut occasiones peccandi offerant, etc. Hoc enim ad custodiam hominum maxime necessarium est. Imo ait Auctor imperfecti, hom. 5, in Matth., tantam esse potestatem cujuscumque Angeli custodis supra dæmones, ut in præsentia boni Angeli, si se a dæmonibus videri permittat, non audeant dæmones tentare homines: interdum vero Angelum custodem se dæmonibus occultare, ut secundum Dei dispensationem, nos tentare permittat. Quod si objiciatur, quia hoc officium ad potestates pertinet, et inferior non potest officium superioris usurpare; respondet D. Thomas, dicta quæst. 113, art. 3, ad 3, *quod etiam inferiores exercent officia superiorum, in quantum aliquid de dono eorum participant; et sunt quasi executores virtutis eorum.* Unde etiam addit, posse aliquando infimos custodes in gratiam eorum, quos custodiunt, miracula facere, quæ possunt dici privata beneficia, et extraordinaria. Quamvis potestas miraculorum, vel signorum, aut præternaturalium operum pertinentium ad commune bonum totius generis humani, vel universi, vel etiam Ecclesiæ, peculiari titulo et modo ad Virtutes pertineat.

3. *Quartum orationes Deo præsentare.* — Quar-

to maxime tribuitur Angelis custodibus, quod orationes eorum, quos custodiunt, offerant Deo. Ita sumitur ex Tobie 12, ubi Angelus dixit Tobie: *Ego obtuli orationem tuam Domino.* Et Apocal. 8: *Data sunt Angelo incensa multa: et ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum, de manu Angeli coram Deo.* Docent Patres, Ambrosius, lib. 18, in Luc., ad caput 18, in principio, et specialiter Anastasius Nissenus, quæst. 61, in fine, ex Nicephoro Archiepiscopo Constantinopolitano: *Credimus (ait), nostras glorificationes per sanctos offerri Angelos, et quod nostras petitiones ad aures Dei adducunt, eumque reddunt propitium propter ea quæ gessimus, et Petrus Cellensis, dicto lib. 1, de Tabernac., generaliter ait: Angelos custodes omnia bona opera nostra Deo præsentare; utique, ut pro nobis intercedant.* Sic enim intelligimus nostras preces Deo offerre, suas adjungendo, ut nostris precibus efficacitatem præbeant. Sic etiam Hilarius in Psal. 129: *Sunt (inquit) Angeli orationes deprecantium ad Deum deferentes.* Et can. 18, in Matth., dicit, *præesse fidelium orationibus.* Et Andreas Cæsariensis, in Apocal., suo cap. 47, dicit, angelicas virtutes per Altare aliquando significari, quia nostras preces, et spirituales oblationes Deo offerunt.

4. *Quintum pro nobis orare.* — Sic etiam dixit Augustinus, in ep. 120, de Grat. Novi testam., cap. 29: *Annuntiant Angeli non solum nobis beneficia Dei, sed etiam ipsi preces nostras, etc.* Idem tradit optime in Soliloq., cap. 27: *Gemitus nostros, atque suspiria referentes ad te, non quidem, quia Deus illa ignoret, sed, ut impetrent nobis facilem tuæ benignitatis propitiationem, et referant ad nos desideratam tuæ gratiæ benedictionem.* Unde ulterius constat, etiam esse peculiare officium Angeli custodis DEUM pro suo alumno assidue deprecari, quod potest quinto loco numerari. Nam licet omnes sancti Angeli pro nobis intercedant, peculiari cura, et quasi ex officio Angelus custos hoc præstat, ut iidem Patres docent, et Bernardus, lib. 5, de Consid., cap. 4 et 5, et serm. 31, in Cant., et Laurentius Justinianus, dict. lib. de Cast. connub., cap. 8 et lib. 6, de Disciplina et Perfect. Monastica, cap. 5, et videri possunt dicta in lib. de Orat., cap. 10 et 11.

5. *Sextum punire custoditum.* — Sextum munus Angelorum custodum assignari potest, corrigere, et punire homines sibi commissos, quando juxta ordinem divinæ providentiæ fuerit expediens. Ita sumitur ex Hieronymo, circa illa verba Daniel. 7: *Millia millium, etc., di-*

cente: *Duplex Angelorum officium est: aliorum, qui justis præmia tribuunt, aliorum, qui singulis præsent civitatibus.* Hæc tamen verba satis obscura sunt, quia non tribuit duplex officium illud eidem Angelo, sed diversis, nec declarat, Angelos illos omnes esse bonos: unde posset exponi, ut prius officium bonis, secundum malis tribuatur. Nam Habacuc 1, dicit: *Angelos pessimos esse, qui ministrant furori, et iræ Dei, et tribulationi, quam insert in peccatores.* E contrario vero, quia Propheta solum de bonis Angelis loquitur, et de eisdem loquuntur alia testimonia, quæ ex Ps. 67 et 103, allegat, videtur etiam Hieronymus de sanctis Angelis loqui. Nam statim post illa verba: *Qui facit Angelos suos spiritus*, subdit, *duplex officium Angelorum est*, videtur ergo loqui de bonis. Et Hærmes, in lib. 3, Pastoralis, similitudine 6 et 7, tradit, esse quemdam Angelorum præpositum pœnis hominum peccatorum, quibus eos vexat, donec respiciant, et pœnitentiam agant. Et clare indicat, hunc Angelum pœnis præpositum ab Angelo custode uniuscujusque personæ esse distinctum. Et hanc opinionem de Angelis præpositis pœnis refert Andræas Cæsariensis, in Apoc. 26. Et quamvis dicat, in loco Apocalypsis, quem tractat, non esse de illis Angelis sermonem, non tamen negat illos dari. In capite vero 47, addit, Angelos lætari de pœnitentia peccatorum, et gratias agere Deo de eorum punitione, qui divina præcepta prævaricantur. Prius vero in cap. 21, expresse docuerat, Angelos sanctos esse Dei ministros ad hujusmodi pœnas infligendas, *tanquam misericordes* (inquit) *condolentesque medicos.* Quod cap. 61, latius repetit.

6. *Aliquando pœna vindicat'ra.* — In hoc ergo puncto breviter supponendum est, sermonem in eo esse de pœnis tantum hujus vitæ: nam de pœnis futuræ vitæ certum est non inferri per bonos Angelos, ut ex dicendis in libro octavo patebit. Pœnæ autem hujus vitæ quædam ex pura Dei justitia vindicativa proveniunt, et simpliciter pœnæ, vel supplicia dici possunt: alia vero sunt pœnæ medicinales ex misericordia Dei ordinatæ. Priores ordinarie per Angelos malos infliguntur, ut tradit Augustinus, lib. 5, cont. Julian., cap. 3, et Hieronymus, Isa. 13, in principio, ex illo Psal. 77: *Misit in eos iram indignationis sue*, etc., *immissiones per Angelos malos*, super quem Psalmum late idem Augustinus tradit. Dixi autem ordinarie, quia nonnunquam etiam per Angelos bonos Deus punit peccatores, ut idem Augustinus docet, lib. 9, de Civit., cap. 5, ubi

ait, *sanctos Angelos sine ira punire, quos accipiunt æterna lege puniendos, et miseris, sine miseriæ compassione subvenire: et ex Scriptura satis colligitur: nam juxta veriores expositiones, quas supponimus, sancti erant Angeli missi ad subvertendam Sodomam, Genes. 19, et sanctus erat Angelus Domini, qui ostendit manum suam super Jerusalem, ut disperderet eam propter peccatum David, 2, Reg. ult. Et sanctus erat Angelus Domini, qui in castris Assyriorum occidit centum octoginta quinque millia hominum, Isai. 37. Hoc ergo munus puniendi malos, aliquando per sanctos Angelos Deus exequitur, juxta secreta consilia providentiæ suæ.*

7. *Ordinarie tamen non nisi medicinali—Imo demones ita puniunt aliquoties.* — Unde a fortiori sequitur, multo frequentius Deum castigare hominem, præsertim justum, vel prædestinatum pœnis medicinalibus per Angelum bonum, quia hæc punitio opus misericordiæ est, et maxime ad officium pædagogici, seu custodis pertinet, et ideo credibile est ordinarie fieri per Angelum custodem privatæ personæ, si pœna sit particularis et privata. Sub hac vero pœna non tantum illam comprehendo, quæ culpam supponit, sed etiam illam, quæ ad exercitium, et profectum personæ Deo gratæ infligitur: nam eadem est illius ratio. Quando vero pœna est alicujus communitatis, poterit per Angelum custodem civitatis fieri, si ad illius bonum ordinetur. At vero aliquando malum pœnæ non infligitur civitati, sed hostibus ejus in defensionem civitatis, ut in facto Sennacherib, Isai. 37, et tunc verisimile est per Angelum custodem civitatis fieri, quia ad illius defensionem, seu custodiam pertinet. Aliquando vero Deus utitur malis Angelis etiam ad has pœnas medicinales infligendas: et tunc verisimile est, fieri proprii Angeli custodis directione et imperio. Sicut Paulus 1, Corinth. 5: *Tradidit fornicarium Satanæ in interitum carnis, ut spiritus ejus salvus fiat.* Vel sicut Deus permisit dæmoni affligere Job, vel Tobiam, ac similes.

8. *Verisimilius est non dari sanctos Angelos præpositos pœnis inferendis.* — An vero aliqui Angeli sancti specialiter sint præpositi hujusmodi pœnis inferendis, mihi non constat. Non obstantibus autem his, quæ ex Hieronymo, Hermete et Andræa Cæsariensi adduxi num. 5, v. 5 isimilius mihi est, id necessarium non esse. Primo quidem, quia ministeria sanctorum Angelorum per se ordinata esse debent ad bonum hominum, non autem ad malum pœ-

næ, quatenus tale est, sed ad summum quatenus medicina est, vel medium necessarium, aut valde conveniens ad bonum intentum. Unde oritur optima ratio, et distributio: quia si illæ pœnæ tendant ad correctionem, vel defensionem eorum, qui ab Angelis custodiuntur, ad munus Angelorum custodum respective, seu cum proportionem pertinent: si vero fiant propter altiorem providentiam, vel propter vindictam eorum, qui puniuntur, ordinarie, ut dixi, inferuntur per dæmones. Et ad sanctos Angelos pertinere possunt, ut ad præcipientes, vel etiam cogentes dæmones, ut tanquam ministri divinæ justitiæ illas pœnas exequantur, et ita pertinebit hoc munus ad ordinem Potestatum. Si vero tales pœnæ immediate sint inferendæ per sanctos Angelos, cum id non sit ordinarium, non oportet esse Angelos specialiter ad id deputatos, sed ad Virtutes pertinebit. Nam illæ destinatæ sunt ad extraordinaria opera, et quasi miraculosa peragenda; hujusmodi autem supplicia facta per Angelos sanctos propter solam vindictam pravorum hominum, et ad terrorem aliorum, inter opera miraculosa, et extraordinaria computantur: ideoque ad munus Virtutum pertinet. Non ergo sunt necessarii speciales Angeli pœnarum præpositi.

9. *Quid post mortem Angeli custodes præsent animabus.* — Atque ex his satis explicata sunt ministeria angelicæ custodiæ tam particularis, quam universalis, prout circa viatores homines exercentur, quamdiu in hac vita mortali vivunt. Post mortem autem cessat propria custodia, ut supra diximus: quia omnia pericula cessant, et spes profectus in morte finitur. Nihilominus tamen quoad animas justas aliquod charitatis officium superest a sanctis Angelis custodibus exercendum. Nam si omnino puræ, et sine macula, et ruga venialis culpæ, aut reatus alicujus pœnæ ab hac vita decedunt, a suis Angelis custodibus, et interdum simul ab aliis, juxta varia earum merita, et divinæ providentiæ dispositionem usque ad cælum deducuntur. Si autem aliqua purgatione indigent, sancti Angeli eas deducunt usque ad purgatorii locum, ibique eas visitant, et consolantur. Hoc imprimis colligitur ex Luc. 16, ubi de mendico ait Christus Dominus: *Factum est autem ut moreretur mendicus, et portaretur ab Angelis in sinum Abraham.* Ubi Chrysostomus in speciali homilia: *Portabatur* (inquit) *in humeris Angelorum, ne saltem ambulans laboraret. Non sufficeret ad portandum unus Angelus? propterea*

plures veniunt, ut chorum lætitiæ faciant. Gaudet unusquisque Angelorum tale onus tangere, libenter talibus oneribus prægravantur, ut adducant homines ad regna cælorum. Et Ambrosius, tractatu de Symbolo Apostolorum, capite ultimo, in hunc modum exponit verba Isaïæ, cap. 60 et 66. *Qui sunt isti, qui ut nubes volant, et quasi columbæ cum pullis.* Et iterum: *Parvuli eorum in humeris portantur, et adducent fructus vestros in sanctam civitatem Jerusalem.* Et ad id confirmandum, verba Christi, et varia exempla inducit, ex quibus concludit: *Vehicula sanctorum spiritus esse, id est, Angelos Dei.* Quibus exemplis addere possumus alia, in quibus legimus, sanctos Angelos homines peregrinantes a suis terris comitari, donec illos ad patriam reducant, ut de Jacob legitur, Genes. 32, et de Tobia, cap. 5 et 12, et de populo Israel, Exod. 23. Nam omnia in figura contingebant illis, ideoque multo magis sancti Angeli hoc præstant charitatis officium viatoribus hominibus, donec illos ad patriam perducant. Et hoc etiam Ecclesia in officio defunctorum profitetur, et in officio sancti Michaelis specialiter ei tribuit, quod *perducat sanctas animas in Paradisum exaltationis*, utique per se, vel ministros suos. Atque hic est communis Ecclesiæ sensus, et de multis sanctis in eorum historiis hoc legitur, et per se est valde credibile, et rationi consentaneum: quare nullus catholicus, et pius de hac veritate dubitabit.

10. *Præter motum Angeli nihil in cælorum custodiam agunt.* — *Empyreum præsidem Angelum non habet.* — Superest autem dubium circa prædictas actiones custodiæ, quia ex illis sequi videtur, res carentes ratione non esse capaces angelicæ custodiæ, quia tota illa custodia fit per actiones, quæ ad cognitionem, et liberum affectum diriguntur. Respondeo, imprimis quoad cælestia corpora hoc quodammodo verum esse: nam præter actionem motus non indigent alia custodia. Quia cum cæli sint incorruptibiles, et inalterabiles, et naturaliter agant quantum possunt, et contrarium non habeant, solo Dei generali influxu, et concursu sufficienter conservantur in sua substantia, et proprietatibus, et privatas actiones efficiunt, si convenienter applicentur, quod solum fit per motum, igitur nihil est in quo possit angelicæ custodia circa illos versari, præter motum. Unde Empyreum cælum, quod non movetur, Angelum custodem, vel illi præpositum non habet. Angeli vero motores, inferiorum cælorum, licet suis orbibus sint

quodammodo præpositi, non tam proprie custodes cœlorum dici possunt, quam custodes totius universi quoad ejus ordinem, et conservationem. Quia non movent cœlos propter eorum conservationem, sed propter perpetuitatem rerum generabilium per continuam generationum successionem. Et ita custodes universi quoad præsentem statum saltem remote dici possunt.

11. *Cajetanus negat species rerum corruptibilium habere propriam custodiam. — Affirmativa pars vera. — Virtutes hanc custodiam exercere probabilius est.* — De rebus item corruptibilibus Cajetanus certe, in dicta quæst. 110, art. 1, indicat non esse capaces custodiæ quoad naturalia, et ideo ait, eis non deputari præpositos Angelos propter custodiam, sed propter usum miraculosum, vel extraordinarium talium rerum in ordine ad providentiam supernaturalem. Sed nihilominus dici potest, Angelos præponi istarum rerum speciebus saltem perfectis, et per se ad bonum universi necessariis, propter earum conservationem perpetuam, sufficientemque propagationem, seu multiplicationem procurandam. Unde cum duo sint modi custodiendi rem aliquam, scilicet, removendo causas, vel occasiones, quæ nocere possunt, seu bonum impedire, vel directe bono promovendo. Prior modus facile potest habere locum in rebus insensibilibus, et irrationalibus, ut per se manifestum est. Multa enim sunt, quæ nocere animantibus et arboribus, eorumve conservationem, aut productionem impedire possunt, quæ per angelicam providentiam in hominum bonum auferri, et præcaveri possunt: sicut e contra mali Angeli facile hujusmodi nocentia procurant, si permittantur. Alter etiam modus promovendi bonum istarum rerum, licet non tam perfecte locum habeat in rebus, sicut in hominibus, nihilominus applicando activa passivis exerceri aequaliter potest: sicut pastor custodiens oves, non tantum nocentia removet, sed etiam pascua meliora, et alia commoda illis procurat. Et Adam positus fuit ad Paradisum custodiendum, ut in sua pulchritudine, et amœnitate conservaretur, quod et animalia bruta, et nociva, repellendo, et plantando, ac rigando, aliisque modis facere poterat. Ad hunc ergo modum intelligere possumus istam custodiam angelicam etiam in ordine ad naturalia commoda talium specierum, quæ tanto excellentior sit, quam humana, quanto angelica præscientia, et potentia ad applicandas juvenes causas, vel removendas nocentes, major

est. Verum est tamen, hoc genus providentiæ, et custodiæ, frequenter esse præter communem cursum causarum naturalium: ut, verbi gratia, quia si causæ permitterentur suum cursum agere, vel sequeretur sterilitas propter pluviam defectum, vel magna tempestas excitaretur in mari, etc. Angeli autem specialiter interponendo, seu applicando alias causas, aut removendo alia corpora, hujusmodi effectus impediunt. Et sub hac ratione dici potest hæc custodia attingere supernaturalem ordinem, nam revera propter supernaturalem finem præcipue fit. Et ob hanc etiam causam probabilius credo exerceri hanc custodiam per Angelos ad ordinem Virtutum pertinentes, quia licet res, circa quas versatur, sint minus perfectæ quam homines, modus tamen illius requirit universaliorem cognitionem, et providentiam, et cum virtute operandi præter ordinarium naturæ cursum conjunctus est.

12. *Vera sententia negativa.* — Nonnullas alias quæstiones tractant theologi de hac Angelorum custodia, quas omittendas censui, quia vel in superioribus tractatæ sunt, vel novam difficultatem scholasticam non habent. Una est an per actiones custodiæ sancti Angeli aliquid mereantur, vel in gloria crescant, aut quomodo, quæ in capite octavo, dicta sunt. Alia est, an possint sancti Angeli defectum aliquem in hac custodia committere, propter quem, vel Deo displiceant, vel a suo statu decendant, et hæc etiam in eodem libro contra Origenem expedita est. Tertia huic annexa est, an doleant Angeli custodes de lapsu, vel perditione hominis, quem custodiunt. Quam tractat D. Thomas, d. quæst. 113, a. 5, propter Isaïæ verba, cap. 33, *Angeli pacis amare flebunt.* Et interdum hoc modo loquuntur Patres. Nam Chrysostomus, hom. de Ascensione, ait, *Angelos nostris dolere suppliciis, et quando puniebamur (ait) magna tristitia tenebantur,* et de Cherubinis custodientibus paradisum ait, quod *nostris suppliciis tristabantur.* Et eodem modo loquitur Antonius abbas, ep. 2, ad finem. Andræas Cæsariensis, Apoc. suo, c. 25, et clarius in 47, ait Angelum *mœrere et contristari cum parere detrectamus.* Et favet etiam Leo VIII, vel IX, in cap. *Hi duo sunt*, 55, de *Consecrat.*, dist. 1. Verum tamen manifestum est, sanctos Angelos non esse capaces tristitiæ, aut doloris tum ratione status beatifici, in quo summam delectationem habent, quæ nullam secum compatitur tristitiam: tum quia nullam veram causam tristitiæ habent. Quia quidquid mali homines committant, non provenit ex ipsorum

negligentia, aut defectu. Et licet in se spectatum fit, vel offensa Dei, vel malum ipsius hominis, et inde videatur esse posse causa tristitiæ ex pura Dei, et proximi charitate: tamen cum illa omnia sub ordine divinæ providentiæ contemplantur, et videant ita permitti a Deo, et tandem omnia in majorem Dei gloriam redundare, nulla afficiuntur tristitia, sed potius summo gaudio, et admiratione Deum in omnibus suis consiliis laudant. Sicut Deus ipse licet omnia illa videat, et plus se amet, quam ab Angelis diligatur, de suis offensis nihil contristatur. Unde locutiones illæ sanctorum, et aliæ similes per metaphoram intelligendæ sunt: sicut etiam solet hujusmodi affectus tribui Deo ad significandam erga homines charitatem, et quantum impietas illi displiceat. Et hoc indicare voluit Andræas Cæsariensis supra, cum dixit: *Angelos ad Dei exemplum compati, mœreri, aut contristari.* Origines autem, Matt. 18, in omni proprietate videtur tribuere illos affectus Angelis, sed procedit ex suo errore, quo putat, Angelos custodes per negligentiam peccare. Et sane Theophylactus, ibidem videtur juxta eundem errorem loqui, cum dicit Angelos peccatores confundi, et minus fieri, ita non ut tam libere audeant videre Dei faciem, et precari pro nobis.

13. *Utrum inter Angelos custodes detur dissensio. — Vera quæstionis resolutio.* — Aliam quæstionem movet D. Thomas, eadem quæst. 113, art. 8, utrum inter Angelos custodes possit esse dissensio et pugna. Fundatur autem quæstio in loco Dan. 10, ubi dicitur Angelus princeps Persarum restitisse Angelo custodienti populum Dei. De quo Principe Persarum varietas opinionum est, an bonus, vel malus fuerit. Nam quod fuerit malus, insinuat ibid. Hieronymus, et clarius docet in cap. 29 Ezechielis, in principio, et sequuntur Rupertus, lib. 9, de victor. Verbi, cap. 4 et sequentibus, et Cassianus, collat. 8, cap. 12 et sequentibus. Quod si hæc expositio vera est, cessat dubitationis fundamentum, quia inter bonum Angelum custodem, et malum adversarium pugna est. Contraria vero sententia videtur communior, Principes illos Persarum, et Græcorum fuisse bonos Angelos. Docuit Dionysius, cap. 9, de cœlest. Hierar., quem secutus est Gregorius, lib. 17, Moral., cap. 8, alias 7, et Theodoretus, in Daniel, et ibi Lyranus et Carthusianus et alii. Eademque sententiam secuti sunt scholastici cum D. Thoma supra, eamque nos ut probabiliorum supponimus. Et de illa videri potest Pererius, lib. 12, in Da-

niel. Hac igitur expositione supposita oritur quæstio a D. Thoma proposita, quomodo inter sanctos Angelos potuerit esse dissensio, aut pugna. Et brevis resolutio est, non esse inter illos discordiam voluntatum absolute, et simpliciter, sed in petitionibus posse esse oppositionem, petendo contraria, quamdiu de voluntate Dei illis non constat: nam illa cognita omnes in illa conveniunt. Et quia priusquam illam cognoscant, semper sub illa conditione postulant, *si Deo magis placuerit*; vel alia simili expressa, vel tacite subintellecta, ideo licet contraria interdum petant, absolute non sunt inter se contrarii in voluntatibus, et desideriis, sed tantum secundum quid, et (ut ita dicam) materialiter, quæ contrarietas per subintellectam conditionem formaliter tollitur, et ita nulla superest in illa quæstione difficultas.

14. *Dubitationis alterius indicatio.* — Adhuc vero nobis superest alia quæstio a lib. 4, in hunc remissa, an sancti Angeli nobis etiam ministrent, et custodiæ hominum cooperentur, quoties Deus sub visibili specie, et forma ad homines descendere, vel apparere dicitur, quæ fusiorem disputationem postulat, et ideo in duobus sequentibus capitulis illam tractabimus.

CAPUT XX.

UTRUM ANTE LEGEM GRATIÆ OMNES APPARITIONES DEI AD HOMINES PER ANGELOS FACTÆ FUERINT, ITA UT NON SOLUM PROPRIAM, SED ETIAM PERSONAM DEI GERENTES, HOMINES JUVENT, ADEOSQUE LOQUANTUR, ETC.

1. *Ut scopus disputationis intelligatur, supponendum est, nunc tantum esse sermonem de DEO ut DEUS est, id est, non ut homo factus est: ac proinde non solum moveri quæstionem de apparitionibus Dei ante Christi adventum in hunc mundum. Nam si quæ Dei apparitiones post ascensionem in cœlum, factæ sunt, in eis non ut Deus tantum, sed ut Deus, et homo, seu ut persona Christi divina et humana sunt factæ, de quibus in sequenti capite pauca addemus.*

2. *Primum dubium an Deus ante Incarnationem visibiliter apparuerit. — Certissima est sententia affirmat.* — Et primum omnium occurrebat quæstio, an vere Deus aliquando apparuerit hominibus in forma visibili ante Incarnationem. In qua quæstione Malonius, in 2, dist. 8, disput. 4, refert opinionem quamdam negantem, Deum unquam apparuisse. Et citat Gabriel ibi, q. 1, a. 2, sed immerito